

HORARI

De dimecres a divendres a les 19.00 h
El dissabte a les 17.00 h i a les 21.00 h
El diumenge a les 18.00 h

DURADA APROXIMADA

1 h 20'

IDIOMA

En català

ACCESSIBILITAT

Programa de mà adaptat per a lectura fàcil
Assistència auditiva a través del mòbil
17/01 audiodescripció i sobretítols adaptats

COL·LOQUI

23/01 postfunció moderat per Andrea Gumes

ACTIVITAT PARAL·LELA

14/01 *Vanya on 42nd Street*
de Louis Malle (1994, 119')
dins del cicle *Per amor a les Arts*
de la Filmoteca de Catalunya

I TAMBÉ

© Carlos Dossena

© Marta Mas

EL PÚBLICO

DE FEDERICO GARCÍA LORCA
VERSIÓ GABRIEL CALDERÓN
DIRECCIÓ MARTA PAZOS
COMEDIA NACIONAL DE MONTEVIDEO

15/01 — 26/01
SALA FABIÀ PUIGSERVER

Una de les tres peces de 'teatre impossible'
de Federico García Lorca. Una experiència
poètica i vivencial *avant la lettre*, potent, onírica
i inclassificable.

PROSOPOPEYA

TEXT PABLO MACHO OTERO
DIRECCIÓ EMMA ARQUILLUÉ I PABLO MACHO OTERO
LA BELLA OTERO

16/01 — 09/02
ESPAI LLIURE

Un actor en plena crisi existencial troba un mite
sobre l'origen del teatre. Sense saber-ho, es
capbussarà en un joc de miralls mentre intenta
trobar respostes a l'enigma de la identitat.
I si el mite primigeni fos un mateix?

entitat concertada amb

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors amb la col·laboració de

Si no t'endús aquest programa, deixa'l on l'hagis agafat.

© Marta Mas

OLYMPIA

CREACIÓ I DIRECCIÓ
CARLOTA SUBIROS

09/01 — 02/02
LLIURE DE GRÀCIA

lliure

TEMPORADA 24—25

INTÈRPRETS

Lurdes Barba
Paula Jornet
Vicenta Ndongu
Neus Pàmies
Alba Pujol
Kathy Sey

DRAMATURGISTA

Ferran Dordal Lalueza

ESCENOGRAFIA

Max Glaenzel

VESTUARI

Marta Rafa Serra

IL·LUMINACIÓ

Raimon Rius

ESPAI SONOR

Guillem Llotje

MÚSICA

Cançons del disc *Paco Ibáñez en el Olympia*

ARRANJAMENTS MUSICALS

Jordi Cornudella

MOVIMENT

Cecília Colacrai

CHARACTERITZACIÓ

Àngels Salinas

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Erik Forsberg

AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA

Paula González

AJUDANTA DE VESTUARI

Alba Paituvi

ALUMNES EN PRÀCTIQUES DE L'ESAD-IT

Nicolás Castro (dramatúrgia i direcció)

i Mariona Valls (escenografia)

CONSTRUCCIÓ DE L'ESCENOGRAFIA

Pablo Paz

I ELS EQUIPS DEL

Teatre Lliure

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Paco Ibáñez, Julia Sanjuán i Frederic Amat

© Marta Mas

El 2 de desembre de 1969, Paco Ibáñez —un jove valencià criat al País Basc, fill de pares exiliats a França— fa un concert al teatre Olympia de París que esdevé una nit històrica i es converteix en símbol exaltat de l'esquerra antifranquista. En aquell concert, Paco Ibáñez, acompanyat únicament amb la seva guitarra, desplega un viatge fulgurant a través de la poesia en llengua castellana, saltant contínuament entre clàssics i contemporanis, i aconsegueix fer vibrar cada paraula amb el foc de la interpretació compromesa, que fa encendre un públic que clama per l'esperança i la llibertat.

Set anys més tard, el 2 de desembre de 1976, al barri de Gràcia de Barcelona s'estrena el primer espectacle del Teatre Lliure, un projecte carregat amb la immensa energia desfermada després de la mort del dictador. El Lliure ràpidament esdevé l'estendard d'una manera de viure i d'entendre el teatre, un tarannà que uneix l'amor profund per l'ofici amb la recerca d'una connexió excepcional amb el públic, on es valora tant la potència de la qualitat artística —de l'actuació, del text, de l'espai, de la posada en escena completa—, com la calidesa humana i ciutadana que traspua la sala del carrer Montseny, antiga seu d'una cooperativa feliçment anomenada La Lleialtat.

Ara som just a l'inici del 2025, hem acomplert ja un quart del nou segle i del nou mil·lenni, i la superposició d'un mateix dia de desembre de 1969 i 1976 reverbera amb una força significativa. En molts sentits, els temps han canviat molt més profundament del que ningú hauria pogut imaginar en aquells moments i, també en molts sentits, aquest canvi fa por. Avui vivim en bona mesura sota el signe de la voràgine, de l'acceleració imparabile, de la virtualització de l'experiència i de la banalització de la cultura, mentre al món sencer agafen cada vegada més força i més representativitat les noves formes de l'extrema dreta i del capitalisme més ferotge i depredador.

A tu que llegeixes aquestes paraules, amb aquesta peça et convido a pensar en aquest espai, Olympia, i et proposo viatjar a través d'unes quantes preguntes compartides. On és Olympia per a tu? És un lloc del passat o és un somni del futur? O és una vivència del present? On es conserva avui la flama d'allò que més t'importa?

Per la meua banda, jo avui diria que Olympia és la casa interior. El lloc on viuen els teus desitjos, el teus somnis, els teus referents. I alhora Olympia és també un lloc de trobada, on allò més valuós es comparteix en col·lectiu. Olympia és l'espai d'exaltació per allò que estimes, *a pesar de los pesares*. I, per a la gent que ens reconeixem en aquest espai tan singular que és un teatre, Olympia és també, cada vegada —per un instant sempre efímer i etern—, l'Ara i l'Aquí.

CARLOTA SUBIRÓS BOSCH